

Vi saae ikke andet af ham end hans Hat; og han har ikke ladet høre fra sig siden. Saa han er nok gaaet i Makrellerne.»

Per havde sky taget sine Øjne til sig. Nu kastede han hastigt et udfordrende Blik langsmed Horisonten og sagde, idet han vendte sig:

»Vi skal nok have mere Regn, . . . Godnat.«

Mens Styrmændens Ord blev ved at lyde i hans Øre, gik han ned ad Trappen til Agterskibet; og han havde en gysende Fornemmelse i Ryggen, fordi han kunde mærke, hvordan Manden blev staaende derhenne og fulgte ham med Øjnene, indtil han var forsvunden under Dækket.

I et Par Timer laa han derpaa nede i den beklumrede Salon mellem en Samling prustende og stønnende Mennesker og kunde ikke falde i Søvn. Tankerne vilde ikke hvile. Han følte det godt selv nu, hvorledes der denne Nat fuldbyrdedes en længe forberedt Omvæltning i hans Indre. Det var, som om der i Mulm og Taage var ved at oplade sig en ny Verden for ham, hvori han endnu kun daarligt kunde skimte Vej. Hvad der laa bag ham, svandt hen i Intethed. I en gammel værkbruden Præstekones Skikkelse havde der aabenbaret sig for ham en Kraft, mod hvilken selv en Cæsars kongelige Vælde nu syntes ham ringe, en Kraft og Storhed i Lidelsen, i Forsagelse, i Opofrelsen.

Men dermed gled ogsaa Grunden bort under